

Til stk. 3

Bestemmelsen tager sigte på retternes behandling af oplysninger i forbindelse med varetagelsen af judicielle funktioner.

Af bestemmelsens 1. pkt. følger, at afgørelser om behandling af oplysninger træffes af vedkommende ret. I de tilfælde, hvor der i forbindelse med domstolens varetagelse af sine judicielle funktioner opstår spørgsmål om lovligheden af den behandling af personoplysninger, som finder sted i tilknytning hertil, påhviler det således vedkommende dataansvarlige domstol at træffe afgørelse herom. Dette sker i form af judicielle afgørelser, der kan påkæres efter reglerne i 2.-4. pkt.

Efter bestemmelsens 2. pkt. kan den dataansvarlige domstols afgørelser kæres til højere ret. Bestemmelsen tager navnlig sigte på de almindelige domstole, jf. retsplejelovens § 1, stk. 1. Bestemmelsen fastsætter, at en dataansvarlig domstols afgørelse altid kan kæres til højere ret. Bestemmelsen indebærer dermed, at der skal ses bort fra en eventuel appelbegrænsningsregel. Eksempelvis vil spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske berigtigelse af behandlede personoplysninger, kunne påkæres til højere ret, uanset bestemmelsen i retsplejelovens § 221, stk. 3, 2. pkt. Også et eventuelt krav om andeninstansbevilling til den retsafgørelse, som behandlingen af oplysninger vedrører, skal der efter bestemmelsen ses bort fra. Hvilken overordnet retsinstans kære skal ske til, og hvilke procesregler der skal finde anvendelse, vil som udgangspunkt afhænge af reglerne for den retsafgørelse, som behandlingen af oplysningerne vedrører. Kære sker efter de almindelige regler i retsplejeloven herom, medmindre der i lovgivningen er fastsat særlige regler for indbringelse af vedkommende dataansvarlige domstols afgørelser for højere retsinstans. Dette betyder bl.a., at byretternes afgørelser vedrørende lovligheden af en behandling af oplysninger skal påkæres til vedkommende landsret efter reglerne i retsplejeloven. Dette gælder både for så vidt angår civile retssager og sager inden for straffetsplejen. Det bemærkes, at bestemmelsens 2. pkt. også omhandler de tilfælde, hvor en særlig domstol - dvs. en domstol, der ikke indgår i det almindelige domstolshierarki, jf. retsplejelovens § 1, stk. 1 - har truffet afgørelse om lovligheden af en behandling af personoplysninger, som har fundet sted i forbindelse med behandlingen af en retssag. En betingelse herfor er dog, at der er adgang til at indbringe den materielle afgørelse i sagen for højere ret. F.eks. kan en husdyrvoldgiftsrets afgørelser indbringes for en husdyrovoldgiftsret, og en landvæsenskommissions afgørelser kan indbringes for en overlandvæsenskommission.

Bestemmelsens 3. pkt. omhandler særlige domstole, hvis materielle afgørelser efter de processuelle regler, der gælder for disses virksomhed, ikke kan indbringes for en højere ret. Det gælder f.eks. Arbejdsretten og Tjenestemand retten. I disse tilfælde følger det af bestemmelsen, at afgørelsen om lovligheden af behandlingen af personoplysninger kan påkæres til den landsret, i hvis kreds retten er beliggende. Kæremålet skal behandles efter retsplejelovens regler om den civile retspleje. Det forudsættes, at afgørelser, der er truffet af Den Særlige Klageret, ikke kan indbringes for landsretten. Hvis den materielle afgørelse i en sag, som klageretten behandler, kan indbringes for Højesteret, vil også klagerettens afgørelser om lovligheden af en behandling om personoplysninger i en sådan sag kunne påkæres til Højesteret, jf. bestemmelsens 2. pkt. Således kan afgørelser om lovligheden af behandling af personoplysninger i tilknytning til sager om afsættelse af dommere kæres til Højesteret, jf. herved retsplejelovens § 49, stk. 9.

I bestemmelsens 4. pkt. er endelig fastsat, at kærefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. Kærefristen gælder, uanset om kære sker efter bestemmelsens 2. eller 3. pkt.

Der henvises i øvrigt til *betænkningen*, side 376-378.

Til § 68

I bestemmelsens stk. 1 fastsættes det, hvilke nærmere beføjelser der tilkommer Domstolsstyrelsen i forbindelse med dennes udførelse af tilsyn i henhold til § 67. Efter bestemmelsen finder reglerne i §§ 56, 58, 62, stk. 1, 2 og 4, 63, stk. 1, og 66 anvendelse for Domstolsstyrelsens udøvelse af tilsyn. De afgørelser, som Domstolsstyrelsen måtte træffe i forbindelse med udøvelsen af sit tilsyn, kan efter bestemmelsen ikke påklages til anden administrativ myndighed. Afgørelserne kan heller ikke indbringes for Folketingets Ombudsmand. Bestemmelsen vedrører derimod ikke domstolens kompetence i henhold til grundlovens § 63.

Efter bestemmelsens stk. 2 skal der ved udarbejdelsen af bekendtgørelser eller lignende generelle administrative retsforskrifter, der har betydning for beskyttelsen af privatlivet i forbindelse med behandling af oplysninger, der foretages for domstolene, indhentes en udtalelse fra Domstolsstyrelsen. Det forudsættes endvidere, at der indhentes en udtalelse fra Domstolsstyrelsen i forbindelse med regeringens udarbejdelse af lovforslag, der vedrører behandling af oplysninger, der foretages for domstolene.